

N:o 44.

Af herr **J. M. Erikson** från Stockholm, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till ändring i § 3 af den s. k. dissenterlagen den 31 oktober 1873.*

Under en följd af år har frågan derom, att medlem af svenska statskyrkan, som omfattat icke kristen lära, måtte tillåtas utträda ur kyrkan, samt om borttagande af gällande föreskrift, att den utträdande skall uppgifva det trossamfund, hvartill han vill öfvergå, stått på dagordningen. Hon har därför upprepade gånger dragits under så väl Riksdagens som kyrkomötets pröfning. Som en sådan ändring i vår lagstiftning det oaktadt icke kommit till stånd, kunde det möjligen synas bäst, att förslag i sådan rigtning icke för närvarande framkomme. Men i betraktande af ämnets vigt, och då förslaget om en sådan lagförändring vunnit allt större sympatier, då Riksdagens lagutskott ansett sig böra tillstyrka en sådan reform, och denna utskottets åsigt vid fjorårets riksdag inom Andra Kammaren godkändes med 118 röster mot 70, då samma åsigt delades af ett afsevärdt antal utaf Första Kammarens ledamöter, i det att 26 af 83 röstade för utskottets utlåtande, och då en motion i liknande syfte vid sisthållna kyrkomöte erhöi 15 röster af 54, finner jag lämpligt att å nyo upptaga mitt vid förlidet års riksdag väckta förslag.

De skäl, som tala för den åsyftade reformen, hafva under frågans behandling vid upprepade tillfällen blifvit så tydligt framhållna, att jag i det afseendet kan inskränka mig till att hänvisa till den grundliga utredning, som finnes i protokollen för de riksdagar, vid hvilka denna fråga varit före.

Det häftigaste motståndet mot ifrågavarande reform synes hafva föranledts af fruktan för, att efter dess genomförande utträde ur kyrkan skulle komma att ega rum i så stor skala, att de inkomster, som anses behöfliga för bestridande af presterskapets underhåll, derigenom skulle väsentligen förminska, då de, som utträdt ur kyrkan, icke längre skulle befinnas villiga att till henne lemna bidrag. Men jag hemställer, huruvida man har skäl eller rätt att hysa en sådan betänklighet. Frågan om skyldigheten för från statskyrkan utträdde personer att till denna kyrka lemna bidrag bör naturligtvis bedömas alldeles för sig; ty hvilka skyldigheter en medborgare än kan hafva mot den stat, han tillhör, böra dessa icke få utöfva inflytande på denne medborgares frihet att bestämma öfver sitt förhållande till Gud och kyrkan.

De farhågor, man vid bekämpandet af denna reform uttalat med afseende på barnuppfostran, synas mig också oberättigade. Har staten rätt att bestämma, huru denna uppfostran och särskildt religionsundervisningen skall bedrivas, så må väl denna rätt kunna häfdas på annat sätt än genom att tvinga personer, af hvilka många icke äro föräldrar, att qvarstå inom en kyrka, hvars läror de icke gilla. Skulle emellertid med anledning af den lagförändring, jag nu föreslår, äfven några ändringar i de stadganden, som förekomma i den s. k. dissenterlagen, behöfva göras, kan ju sådant lätt ske t. ex. på det af mig i min motion vid sistlidna års riksdag angifna sätt.

Jag tillåter mig därför föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t begär utarbetande och framläggande för Riksdagen af förslag till sådan ändring af kongl. förordningen den 31 oktober 1873, att § 3 af denna förordning erhåller följande lydelse:

»Har medlem af svenska kyrkan omfattat främmande lära och vill för den skull ur kyrkan utträda, gifve sin afsigt till känna för kyrkoherden i den församling, han tillhör. Framhärdat han i sin afsigt, in-

ställe sig, sedan minst två månader förflutit, personligen hos kyrkoherden och anmäla sig till utträde ur kyrkan, och göra kyrkoherden derom anteckning i kyrkoboken. Ej må någon — — — — — upptagas»; samt

att förordningen i öfrigt underkastas den omarbetning, som kan blifva af nöden i följd af den för § 3 föreslagna ändrade lydelse.

Stockholm den 26 januari 1894.

J. M. Erikson.

Häri instämma:

John Olsson. J. A. Fjällbäck. Fridtjuv Berg.

E. J. Ekman. Oskar Eklund.